

Den første Gang havde han takket med et Brev, senere med et Par Høflighedsfraser, og anden Forbindelse havde der i disse Aar ikke været imellem dem. Dersom det forholdt sig rigtigt, som Asmus formodede, at hun gik og ventede paa nogen, saa kunde det sikkert ikke være paa ham ...

Lyden af en Mus, der gav sig til at arbejde henne bag Vinduespanelet, gjorde ham et Øjeblik opmærksom. Saa var Klokken altsaa Et. Det lille Mørkevæsen, der førte en strengt reguleret Tilværelse, begyndte hver Nat paa den Tid at skærpe Tænder. Udenfor havde Vinden rejst sig. Underligt luskende kom den omme fra det søndre Gavlhjørne og fingrede ved Vinduer og Døre som en Tyv.

Snart vendte dog hans Tanker tilbage til Jytte. Han satte sig op i Sengen og trykkede fortumlet Ansigtet ned i sine Hænder. Om et halvt Aar vilde han maaske vide Besked. Seks lange Maaneder skulde han endnu gaa her i Uvished! ... Han følte igen Sygdommens Lænker snære om Haand og Fod og sled i dem som en Fange, der er vaagnet op af en Drøm om Frihed.

„Hvad har jeg i Grunden vundet? Ikke saa saare har Dødens Gespenst sluppet sit Tag i min Strube, før Livets Mare kaster sig over mig med endnu værre Pine!“

Døren til Barbaras Kæmmer aabnedes sagte. Den Gamle havde hørt ham sukke. Hun kom ind med et Lys i Haanden og blev staaende ved Døren i sin hvide Natdragt. Med den anden Haand skærmede hun for Lyse-